

KATOLISKI MISIJSKI

Bonec z znamenjem odrešenja na prsih

LAS MISIONES CATOLICAS

M A Y O

—

M A J

1

+

9

+

7

+

2

"Aggiornamento" de las Obras Misionales Pontif.

De "Illuminare", enero de 1971

En esta línea de consideraciones aparece claro que se puede establecer un cierto cerrado paralelismo entre los niveles mundiales y nacionales jerárquicos en relación con la Organización Misional Pontificia. A la autoridad que el Papa detenta sobre "sus" Obras Misionales Pontificias, corresponde la que detente, también sobre esas "sus" mismas Obras, la Conferencia Episcopal de cada nación o región. A la dirección, organización y promoción de las Obras Misionales Pontificias que lleva a cabo la Sagrada Congregación para la Evangelización de los pueblos, por mandato del Papa, corresponde en el nivel nacional o regional la dirección, organización y promoción de las mismas llevada a cabo por las Comisiones Episcopales de misiones. Al papel que realiza el Consejo General Supremo de la Organización Misional Pontificia se corresponde en el nivel nacional el que juega el Consejo Nacional de la Organización bajo la presidencia del Director Nacional de la misma.

En el nivel diocesano se produce este mismo esquema, con las acomodaciones naturales impuestas por el diferente volumen de responsabilidades y de posibilidades. Obispo, Delegado Episcopal de Misiones, Secretariado Diocesano de misiones, cubren los cometidos y la autoridad que en el plano mundial corresponde al Papa, a la Sagrada Congregación para la Evangelización de los Pueblos y al Consejo General Supremo de la Organización y que, en el plano nacional, se traducen en el esquema Conferencia Episcopal, Comisión Episcopal de Misiones y Dirección Nacional de las Obras Misionales Pontificias.

Esta reflexión sobre la condición eminentemente jerárquica de la Organización Misional Pontificia en los distintos planos mundial, nacional y diocesano recaban para ella el derecho de prioridad sobre todas las demás instituciones de formación misional, de promoción vocacional y de organización de la cooperación espiritual y material a la empresa misionera. No se trata, en realidad, de una "prioridad", sino de algo más. Las Obras Misionales Pontificias son únicas en el campo de la cooperación misional. Pero seguimos hablando de "prioridad" por mantener el lenguaje consagrado. Hoy en día hay quienes se resisten a admitir la prioridad de las Obras Misionales Pontificias y argumentan diciendo que es contrario a la sensibilidad y conciencia modernas la afirmación de una superioridad de éstas sobre las demás instituciones misionales, incluso sobre las promovidas por las Conferencias Episcopales y, naturalmente, por las Comisiones Episcopales de Misiones.

No hay por qué negar —aunque tampoco lo afirmemos— la existencia de un clima ambiental de conciencia propicio al igualitarismo y contrario a toda superioridad. Pero, dado por cierto que existe este estado de conciencia, no se ve que el mismo tenga que ser necesariamente fuente de derecho y mucho menos de actuación pastoral. De existir ese estado de conciencia en la comunidad eclesial lo único concluyente sería la necesidad de ilustrar las cosas y de proclamar la necesidad de determinadas superioridades exigidas por el bien común. La Iglesia no puede ser insensible a los estados de conciencia de una determinada época, pero tampoco puede acomodarse y aceptarlos si son contraproducentes — cuando no contrarios— al bien que la Iglesia ha de perseguir.

Y ocurre que en el caso concreto de la Organización Misional Pontificia el mejor servicio a la empresa misionera y el mejor servicio a la misma catholicidad están exigiendo que se afirme una y mil veces la prioridad de las Obras Misionales Pontificias sobre todas las demás instituciones e iniciativas misionales. Esta necesidad fue, precisamente, la que en el año 1922 determinó a Pío XI a declarar a las Obras Misionales Pontificias instrumentos de la Sede Apostólica, por encima y con prioridad sobre todas las demás obras, instituciones, e iniciativas de cooperación y formación misionales. Y hoy, al cabo casi de cincuenta años, los argumentos y razones formulados en el motu proprio "Romanorum Pontificum", continúan teniendo pleno vigor y total valor.

(Sigue.)

KDAJ BODO SPREGOVORILI?

Res je boleče za vsakogar, ki ljubi Kristusa in Cerkev. Semenišča se prazniyo, misijonski poklici se krčijo, panika vstaja med mladimi. Ne le med mladimi, tudi med tistimi, ki so že prerasli vso svojo puberteto, je neka negotovost. Časnikarji pa poklicno love najbolj senzacionalne besede najbolj zgovornih ljudi.

Ni lahko najti pot v globino. Kaj vse se dogaja v duši človeka dvajsetega stoletja! Koliko stvari, na katere morda še prisega stari rod, mladini postaja ovira do resnice, predvsem pa ovira, da bi se dali na razpolago za sveto stvar.

Čudno. Iti za nekaj let v socialno delo, to da. A da bi se posvetili čisto misijonskemu delu, to ne. In ni mōči reči, da bi bila samo želja po avanturi. Je v mnogih primerih ali celo pri večini resnična volja pomagati. A brez vezanosti, le za nekaj let, s hitrimi vidnimi uspehi.

Zakaj ni misijonskih poklicev? Ves pokoncilski nemir in iskanje v zrelejše krščanstvo nujno prinaša vsaj začasne negativne pojave. In morda je eden teh pojavov dejstvo, da se vsi časopisi, tudi najbolj resni katoliški časopisi razpisujejo o izjavah najbolj ekstremnih duhov. Časnikarji dnevnikov ali tednikov, ki niti práv ne vedo, za kaj gre, to še enostransko ali popolnoma izkrivljeno prikazujejo. In kdo si bo od mladih vzal čas, da bi prišel resnici do dna? Ostane le bežen vtis: saj je vse nejasno in negotovo.

In če govori pet procentov, ima človek vtis, da je ves svet, tudi katoliški svet v eni sami veliki zmedi.

Pet procentov. Kje so drugi? Zakaj ne spregovore drugi? Ne tisti, ki se zaženejo v drugo skrajnost ali ki z večnim pobijanjem ali celo osebnim sramotjenjem žele pomagati resnici na dan. Vsi tisti globokoverni, vsi tisti, ki že desetletja garajo za božje kraljestvo, vsi tisti, ki že desetletja molče in ustvarjajo nov svet ne z besedičenjem, ampak z dejavno ljubeznijo, zakaj ne spregovore ti?

Mladina hoče videti, hoče dokazov, hoče biti prepričana, da je vredno vložiti svoje sile za božjo stvar, za stvar, kjer ni dvoma; za stvar, ki resnično prinaša svetu odrešenje; za stvar, ki ni kratkotrajna kot moderna popevka, ki ni moda á la beatle ali hippie, za stvar, ki je vekotrajna.

Vem, da se mnogi spogledujejo, ko prihajajo misijonarji na oddih. Le zakaj naj bi bili oni edini izvzeti? A če gledamo stvar prav, ne prihajajo na oddih. Prihajajo pričevat.

Misijonarji, ne bojte se očitka, da zapravljate čas in denar! Mladi ljudje danes le poslušajo: gramofonske plošče, magnetofonske trakove, gledajo filme, televizijo. Malo berejo. Potrebni so dokazi, da v današnji negotovosti trdno stojte možje in žene, ki so že desetletja ali vrsto let čisto gotovi, da so vložili svoje moči za nekaj najlepšega in najvrednejšega. Videti vas morajo z lastnimi očmi, slišati vas morajo, ko avtentično pripovedujete, kaj se dogaja v misijonih, dotipati morajo resnico, da misijonsko delo ni neko katoliško „priganjaštvo“, ampak stvar, ki je modernemu svetu rešitev, in stvar, ki je najbolj vredna mladih moči.

Vsi, ki ste imeli predavanje za predavanjem, obšli Slovenijo in slovenske kolonije po svetu, veste, kako so prisluhnili stari in mladi. Sejali ste seme med našo mladino, ki želi biti nekaj, a ne ve, kje je njena veličina. Pokažite jim pot v misijone!

Naše knjižne pridige in ponavljanje aksiomov: vsak katoličan mora sodelovati pri misijonski stvari, in podobnih gesel, ne gane. V srce pa bo segla vaša beseda in prisilila v premišljevanje.

Ne bojte se, da danes mladi ljudje niso zmožni idealizma. Res je, vsi jih razvajamo, mehkužni so, a vendarle v globini idealisti. Nekoga morajo srečati, da jim bo prebudil ta čudoviti božji svet.

Vse pisanje in govorjenje v zaledju gre več ali manj v prazno.

Misijonarji, prišel je čas, ko morate z živo besedo spregovoriti vi — tudi v zaledju. Sicer boste ostali sami.

Res, zakaj toliko govore tisti, ki bolj begajo kot utrjujejo. Zakaj ne govorite vi?!

Čakamo, čakamo, kdaj bodo spregovorili naši misijonarji garači.

F. S.

Dočakali smo ga — med nas pride — moderni znameniti misijonar, ustanovitelj slovenskega zambijskega misijona, kjer deluje tudi o. Tomažin:

O. JOŽE KOKALJ S. J.

Iz Kanade in Združenih držav, kjer so ga poslušali tisoči rojakov, pride zdaj v Argentino! Argentinski rojaki! Ne zamudite izredne prilike srečanja s tem odličnim misijonarjem — zadnji teden v aprilu.

Mariji v japonski obleki

Ves dan sneži, ves dan sneži
v globeli v Goténba
Tvoje obleko s svile kristalne rokavi.

In včasih
sneg ob statve brega v molk se nasloni;
svečke nebés vzplamtijo z modrikastim šalom.

In včasih v breg v deviški sneg
z otroškimi hlodi mesec se smuča
v pas, ki naj spaja tkanino.

Nihče copat ne gre rezljat —
le zmrznjeni prsti bambusa les drže
za umetnika sina.

Vladimír Kos

Podčrtna opomba: pesnik gleda resnično pokrajino na južnem pobočju gorovja Fudži, resnično naselje Gonenba v snegu, in pokrajina mu postane slika za nevidno resničnost. Vse tke lepoto Marijine obleke, le bambus s snegom v rokah mora čakati. Umetnik sin v zadnji kitici je najprej njen božji Sin, ki s svojo čudovito milostjo kliče Japonce k sebi, Marijinemu sinu. Toda bambus zadnje kitice čaka tudi na nove japonske Jezusove brate in Marijine nadnaravne sinove, ki jih je še tako malo, tako strašno malo za gradnjo Jezusove Cerkve na Japonskem. In bambus zadnje kitice čaka tudi na Tebe, Marijinega Sina, da pomagaš tkati svoji deviški nebeški Materi japonsko obleko.

11. februar 1972.

Vladimír Kos.

OD RICCIJA DO KONCILA

FRANC SODJA CM

(*Nadaljevanje.*)

Obredni boji v 17. in 18. stoletju.

Zaradi zanimivosti in še bolj zaradi čim boljšega umevanja zgodovine kitajskega misijona in tudi umevanja sodobnega reševanja akomodacijskih vprašanj, se moramo vsaj bežno ozreti na tisto dobo kitajskega misijona, ki je po mnenju mnogih ena najžalostnejših strani katoliške misijonske zgodovine.

Najznačilnejša oznaka te dobe, ki traja od ustanovitve kitajskega misijona v novem veku (1581-1583) pa do končne odločitve Rima glede zadržanja misijonarjev v metodi misijonarjenja (1742), je tako imenovani obredni boj. Nekateri ga imenujejo tudi boj za akomodacijo. In prav za prav je to boljše izražanje. Kajti v tem boju ni šlo samo za posamezne obrede, ampak tudi za razna druga vprašanja akomodacije. A ker vendar ni šlo za vse oblike akomodacije in je bilo glavno तरीšče boja prav v posameznih obredih, je tudi prvo poimenovanje pravilno. Nas bo zanimalo v glavnem, za kaj je prav za prav šlo v tem boju; kaj je vplivalo, da se je boj tako razvnel in se je vprašanje, ki bi ga mogli mirno rešiti, sprevrglo v neizprosni boj; kakšne posledice je rodil ta boj; kako gledamo danes nanj, in še pred vsem tem moramo podati kratek zgodovinski okvir, v katerem je zajeta vsa ta burna doba kitajskega misijona.

Zgodovinski okvir.

Frančiškanski misijon, iz katerega zgodovine sta nam znana zlasti Janez Montekorvino in Oderik Pardenonski, ustanovljen v 13. stoletju, je zašel v popolno pozabo. Kitajska je bila zaprta Evropi. V 16. stoletju pa so začeli Portugalci prodirati tudi na kitajsko zemljo. Že leta 1516|17 se jim je posrečilo priti iz Goe v Kanton, 1921 že v Pekingu. A kmalu so bili pregnani in morali so se umakniti na bližnji otok Sancian. Na tem otoku je 3. dec. 1952 umiral Frančiček Ksaverij in hrepenel po kitajski. Nekaj let nato (1556-57) se je nevdarke posrečilo Portugalcem dobiti otok v bližini Kantona. Na njem so zgradili svoje oporišče Macao, ki je bilo izhodišče misijonskega dela vsa nadaljna stoletja.

Sodobna indijska študentovska mladina župnije v Južni Indiji, kjer deluje naš misijonar Ivan Kešpret SDB, ki nam je poslal to in naslednji dve sliki.

Od tod so poizkušali tako jezuiti kakor dominikanci in frančiškani prodreti v širono kitajsko zemljo. Po večkratnih poizkusih, ki pa so se vedno izjalovili, se je končno posrečilo v letih 1581-1583 jezuitom ustanoviti misijon v Kantonu. Kmalu je postal duša misijona slavní Ricci, ki je globoko prodril v kitajsko kulturo in kot velik znanstvenik končno po dolgih trudih in pogajanjih prišel v Peking 1601, kjer je položil temelje jezuitskemu misijonu, in prav tam umrl 1610. leta.

Prvih 50 let je bil kitajski misijon (po dekretu iz 28. jan. 1585) monopol jezuitov oz. Portrgalcev, saj je bila večina jezuitov portugalske narodnosti. In Portugalska je imela protektorat nad njim.

Leta 1631 in končno 1633 pa se je Kitajska odprla tudi drugim redovom. Prvi je prišel (1631) iz Formoze dominikanec Coqui in po velikih naporih ustanovil misijon v Fukienu. Čez tri leta so mu sledili še drugi dominikanci in prvi frančiškani. Za nas sta najbolj pomembna frančiškan P. Anton de Sta. Maria, ki velja za ustanovitelja frančiškanskih misijonov na Kitajskem v novem veku, in dominikanec P. Morales, ki igra eno najvažnejših vlog v boju z jezuiti.

S prihodom novih redov se začne za kitajski misijon nova doba. Na istem terenu sta se srečala dva sveta, ločena po narodnosti, pri-

padnosti redov, misijonski metodi. Pogumen nastop mendikantov je izzval preganjanje in končno so bili 1638 pregnani, a že 1642. so se spet vrnili. Redovniške rivalitete, boji za jurisdikcijo in zlasti metodična vprašanja so izzvali boj.

Do prihoda mendikantov je ostalo vprašanje akomodacije bolj interno, v vrstah jezuitov samih. A vprašanje je nastalo že ob začetku misijona in ločilo misijonarje v dve skupini. Po prihodu mendikantov pa se je vprašanje preneslo v javnost, saj so bili vanj pritegnjeni tudi laiki in mase vernikov. In še več: vprašanje, ki se je do tedaj kolikor toliko mirno reševalo, se je razvilo v boj, ki ni odnehal, dokler ni končno o vsej stvari odločil Rim. Pa tudi Rim je omahoval v svojih odločitvah. Dominikanec Morales je šel osebno v Rim in dosegel, da je bila jezuitska praksa leta 1645 v celoti obsojena (Inocenc X). A jezuiti so poslali P. Martinisa, ki je prepričal ljudi na Propagandi o nasprotnem. In leta 1658 so bili dovoljeni obredi, v kolikor so bili civilnega značaja, niso vsebovali kaj malikovalskega in bili v korist misijonom, seveda je bila s tem dana podlaga za nadaljne spore. Papež Klemen X. pa je skušal oba odloka (1645 in 1658) združiti in leta 1669 vse verske obrede prepovedal, civilne pa odobril. A ker je divjal boj prav zaradi tega, kateri obredi so verski, kateri pa civilni, je leta 1704 Klemen XI. obrede znova prepovedal na podlagi odločitev pariške Sorbone in apostolskega vikarja Maigrota. Obenem je poslal na Kitajsko (in obenem v Indijo) legata in vizitatorja patriarha Tournona, ki je bil leta 1705 slovesno sprejet pri cesarju v Pekingu. A ker je leta 1707 prepovedal obrede, je bil poslan kot jetnik v Makao, kjer je umrl. Klemen XI. je l. 1715 obrede popolnoma prepovedal. Nato je odšel l. 1720 ponovno kot legat na Kitajsko patriarh Mezababra, bil hladno sprejet in je izdal nekaj olajšav glede obredov. Inocenc XIII. je 1733. prepoved obnovil in končno je leta 1742. Benedikt XIV. z odlokom „Ex quo singulari“, obrede popolnoma prepovedal. V buli je podana kratka, a jasna zgodovina boja. Prepovedane so bile vsake koncesije in predpisana je bila tudi prisega za vse kitajske misijonarje. Pri tem se bula zelo naslanja na odlok Klemena XI. iz leta 1715. S tem je bil boj končan. Ker pa je bila nevarnost, da se nadaljuje v knjigah, je kongregacija sv. Oficija izdala že leta 1704 odlok, da more vsaka knjiga ali spis o kitajskih obredih dobiti imprimatur rimske kurije, sicer je štet v vrsto prepovedanih knjig.

Za kaj je šlo.

Treba je ločiti čas, ko so bili na Kitajskem samo jezuiti in dobo po letu 1633, ko so nastopili drugi redovniki.

Orkester salezijanskih bogoslovcev v Bangalore v J. Indiji ob slovesu nekega italijanskega sobrata.

Jezuitska doba.

Kmalu po ustanovitvi misijona se je v vrstah jezuitov pojavilo vprašanje, kakšen izraz naj rabijo za pojem Boga. In prav to vprašanje je bilo središče razprav in nesoglasij med jezuitskimi misijonarji.

Tudi ta doba se more razdeliti v dva dela. Prva perioda bi trajala do smrti Riccija, t.j. do leta 1610, druga pa do nastopa mendikantov.

V prvi dobi je bila avtoriteta Riccija tako velika, da se ugovori proti njegovim nazorom niso javljali tako odločno in glasno, kot je bilo to v drugi dobi, po njegovi smrti.

Ricci je menil, da je v kitajskih klasikih odkril „Seme Besede“, zato se mu je zdelo nujno potrebno zavrči izraze, ki so jih prinesli misijonarji iz evropskega kulturnega zaklada, in uporabiti izraze, vzete iz kitajske poganske literature.

Ti izrazi so bili za Boga: šangti, za angele: tjencin in za dušo: limhuen (Schang-ti, Tien-chin, Limhoen). Ricci je bil mnenja, da kitaj-

ski izobraženci združujejo s temi izrazi krščanske pojme in so zato kaj primerni, da jih prevzamejo misijonarji in tako krščansko vero približajo njihovi miselnosti.

Ricci je s svojo avtoriteto dosegel, da je prišlo to izražanje v splošno rabo, tako da so drugi izrazi kot Tjenčov (Tien-tschu) stopili v ozadje.

A že tedaj so začeli nekateri misijonarji z dvomi presoјati te metode Ricciја. Zaenkrat si še niso upali očitno nastopiti, a zapovrstne raziskave in posveti, ki jih je v ta namen napravil jezuitski vizitator Valignani, dokazujejo, da stvar le ni bila tako jasna, kot se je zdelo Ricciju. Čeprav so prišla na vrsto tudi druga vprašanja: kot npr. uporaba pokrivala pri službi božji, (za kar so dobili odobrenje svete stolice 1615), izkazovanje časti Konfuciju in umrlim prednikom, je ostalo težišče raziskav prav imenovanje Boga, angelov in duše. A vse raziskave so se končale v prid Ricciju.

Dvomi nekaterih misijonarjev, med katerimi je bil najvidnejša osebnost P. Longobardi, pa so se kljub temu večali. Vedno bolj so prihajali do prepričanja, da kitajski izrazi tudi pri izobražencih ne pomenijo krščanskega Boga, ampak samo pogansko-materialistično pojmovanega. Tudi obredi v čast Konfuciju in prednikom se jim niso zdeli zgolj civilna ustanova, ampak so bili mnenja, da nosijo na sebi verski, malikovavski značaj.

Ko je 11. maja 1610 umrl Ricci in zapustil na smrtni postelji listek, v katerem je določil za svojega namestnika, superjorja pekinškega misijona, najbolj izobraženega tedanjih misijonarjev P. Longobardiја, je postalo vprašanje pereče. Vizitator P. Pasio je takoj naložil novemu superjorju, naj napravi nove raziskave. Isto mu je naročil provincial obeh kitajskih provinc. Ker je bil mnenja, da so se prejšnji misijonarji motili, je predhodno prepovedal rabo teh izrazov.

Naslednik P. Pasia na vizitatorskem mestu je najprej odobril njegovo prepoved; ker pa je videl, da so nekateri misijonarji, učenci Ricciја, drugačnega mnenja, je prepoved ukinił. Naročil pa je trem patrom, ki poznajo kitajsko literaturo, naj stvar nadalje raziskujejo. Tem trem se je pridružil še četrti jezuitski misijonar iz Japonske. Uspeh je bil ta, da so si ti štirje misijonarji stali v nasprotju dva proti dvema. To je bilo stanje leta 1615|16. V letih 1618|19 sta dva učenca Ricciја napravila nove raziskave. V tem času so se oglašali pa že tudi dvomi glede češčenja Konfucija in prednikov. Konferenca, ki je bila sklicana v reševanje teh vprašanj, je določila, da so ti obredi zgolj civilnega značaja.

Longobardi pa je raziskoval dalje in izdal spis, v katerem je dokazoval, da je Ricciјеvo mnenje zgrešeno, da so poganski izrazi ne-

rabni, ker ne pomenijo krščanskega pojmovanja, izraz „šangti“ da pomeni materialno nebo itd.

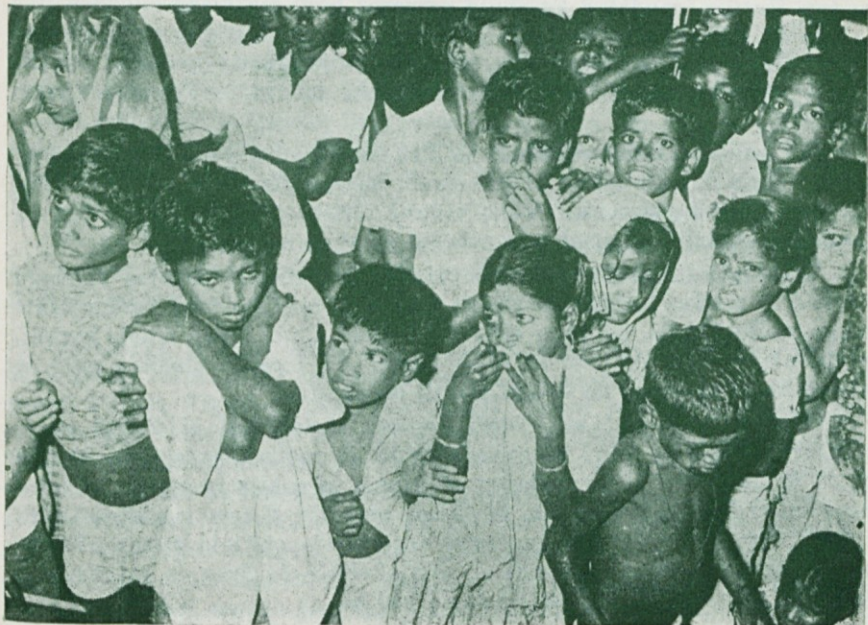
Ta njegov spis je učinkoval na misijonarje, ki so se zbrali v Nankinu prav zato, da rešijo to vprašanje. Končni učinek je bil, da je novi vizitator Palmeiro leta 1626 prepovedal rabo teh izrazov.

Toda pristaši Riccija niso bili zadovoljni. Dosegli so, da je novi vizitator Diaz stvar predložil generalu v Rimu. Posledica je bila, da je bila prepoved iz leta 1626 razveljavljena. Po nekem poročilu je kasnejši provincial Furtado Longobardijev spis sežgal, le del se je ohranil in prišel v roke P. Antonu O.F.M.

S tem pa je zaključena prva doba boja za obrede. Dvojno značilnost ima: da se je boj vršil med člani jezuitskega reda samega in da je bilo glavno vprašanje poimenovanje Boga, angelov in duše. S prihodom frančiškanov in dominikancev 1633 leta pa se prične druga doba, doba odkritega in javnega boja.

(Nadaljevanje sledi.)

Otroci južnoindijskega misijona.

SEME PADA, PADA...

P. STANKO PODERŽAJ D.J. BENGALIJA

Pri bengalskem pisatelju sem tole bral. Kot fantiček desetih let je z očetovim daljnogledom ponoči opazoval nebesni obok. Niso ga zanimale zvezde. Za njimi je z daljnogledom skušal prodreti višje, globlje, v nepoznani, nevidni svet. Hkrati mu je dušo polnilo neizrekljivo domotožje...

Mislím, da mož ni nič novega povedal. Tudi jaz se spominjam, kako sem se kot študent včasih kasno ponoči vračal od telovadbe v Ljudskem domu, ali pa od kakšnega koncerta v Unionu ali iz opere, in je pri sv. Petru ura bila dvanajst, eno ali celo dve... Pa me je obšlo neko neznano hrepenenje po nečem nedosegljivem, pomešano z otožnostjo in nezadovoljstvom.

Spominjam se tudi, da sem rad pel tisto: O kam, Gospod, gre tvoja pot... stopinje kam peljajo? – Zdaj vem, kam. Sledil sem jim in sem se znašel v Bengaliji, kjer jih zdaj skušam utirati tudi drugim!

O, CALCUTTA!

Blizu tam, kjer se na jugu velemesta končajo tračnice cestne železnice – Satyajiť Ray tam snema nekatere svoje filme – je lepega jutra pred enim teh studijev zacvilila avtomobilska zavora... Vse se je ozrlo: kaj je?

Pol gol mož leži z obrazom na tleh, korak, dva pred avtomobilom. Vozač – tuja dama z kdove katere strani našega planeta – z zastrašenim obrazom pomoli glavo skozi okno v vozu. Prizor jo najbrž spominja na časopisna poročila o napadih in pobjih prav na tej cesti...

V trenutku se avto požene nazaj, čez trenutek je obrnjen v drugo smer. A še preden je dama pritisnila na gas, je spet tik pred vozom ležalo drugo moško truplo, takisto z obrazom k tlom. Če bi dama hotela naprej, bi morala zavoziti čez eno od obeh trupel. Pa tega ni storila; rajši je od sile zakričala in se ob volanu skoraj onesvestila.

Od vseh strani so mimoidoči pritekli gledat, kaj je. Začeli so jo spraževati, česa se boji. Ta vprašanja so jo zastrašila še bolj. Menila je, da je obkoljena od razgrajačev, od drhali, ki pobija in mori... Okrog stoječim radovednežem je bilo že skoraj nerodno. V tem je pritekkel tudi policaj tistega okraja. Ko ga dama zagleda, jo oblijejo solze: „Pomagajte, pomagajte!“ se ji izvije iz grla. Priteče še drug, z revolverjem oborožen stražnik. Vse gleda in čaka, kaj bo.

Nazadnje se dama ojunaci in začne govoriti o napol golih truplih, pa kako grozno, da je to in bogsigavedi kaj še vse... Ljudje so jo s policajema vred najprej vljudno poslušali, potem pa prasnili v smeh.

„Le kako se morete smejati,“ se je užaljena začudila dama; „to prav res ni šala; pogledjte, trupla še zmeraj tam leže...“

Množica in policaja pa so se kar naprej smejali. Umaknili so se od avtomobila, da bi jim dama pokazala trupla. A kje so zdaj ta trupla? Cesta je prazna. „Še pred nekaj minutami sta trupli ležali tu... prav gotovo ju je nekdo odnesel,“ zatrjuje dama in se ozira okrog.

Možak srednjih let se izrine iz množice in stopi pred tujko: „Gospa, tu na cesti ni bilo nobenih mrtvih trupel!“

„Nemogoče! Mar naj lastnim očenam ne verjamem več?“

„Seveda ne! Tisto, kar ste imeli za mrtva trupla, so bili pobožni romarji, ki tako potujejo h Gangesu. Danes je posebno svet dan, ti pobožni možji iz Beharja (dežela na severozaapdu Bengalije) na tak spokoren način premerijo celo pot...“

Drobec iz naše Kalkute. O Calcutta!

SLIČICE

DOBREGA PASTIRJA IMA RAD. Kadar grem v tisto smer maševat, navadno parkiram pred trgovino hinda na avtobusni postaji, potem pa grem počasi še nekaj milj naprej v daljno vas. Pred trgovino ni dosti prostora, ker se včasih kupcev kar tare. Katehistu sem naročil, naj poizve, kako bi se trgovcu za uslugo oddolžil. Ko sem se neke nedelje zvečer vračal, zleze trgovec izza prodajnega pulta (tu pri nas prodajalci sede visoko za pultom) in pravi: „Father, imate kakšno takšno podobo, kjer Jezus na ramah ovco nese? Če jo imate, vas prosim zanjo. V okvir jo bom dal in na steno obesil. Le to bi rad, nič drugega si ne želim.“

Jezus Dobri pastir zdaj pastiruje na zelo živahni prometni točki v eni najbolj obiskanih trgovin tistega okraja. Žarek miline dobrega Pastirja sveti v kraju, kjer prej ni bilo nobene krščanske sledi.

MALOTI je žena ladijskega inženirja. Spoznala sva se, ko je bila še v srednji šoli. Njen bratranec je hodil v mojo šolo, ta je pripeljal sestro Tópoti, Tópoti pa sestrično Máloti. Ta mi je včasih prinesla rož z domačega vrta, jaz pa sem jo vzveselil s kakšno nabožno voščilnico. Potem je šla študirat medicino, jaz pa sem bil prestavljen. Pred kratkim pa me v nekem kalkutskem zavodu ogovori mlada žena: „Kaj niste vi father Poderžaj? (Dvomila je malo, ker me je prej poznala bradatega.) Se me spominjate? Máloti!“ „Glej, glej, kako naj te prepoznam, ko pa te zakrivajo sončni naočniki?“ Smejé se jih sname in – pred menoj je stala Máloti, kot sem jo svoj čas poznal. Ni bilo druge, primorala me je,

da sem moral obljubiti skorajšnji obisk pri nji doma. Šel sem. Med pogovorom so se ji oči največkrat ustavile na križcu na mojem ovratniku. Slutil sem, da ima nekaj v mislih. Nazadnje pa me poprosi: „Father, bi mi lahko prinesli takle križec? Za vrat bi si ga obesila...“ Nisem ji ga še dal. Pa ji ga bom. Naj ji križec vzbuja misel na Jezusa, njej sami in vsem, ki ga bodo uzrli na njenem vratu... .

ŠTUDENTJE SO RADI PRIHAJALI na razgovor. Včasih so tudi kakšno malenkost odnesli, npr. kakšno lepo voščilnico. Nekoč sem čez lužo dobil precej z vrvicami spletenih rožnih vencov. Ne vem, kje so zvedeli, da jih imam. Še zanje so prosili. Čez nekaj tednov me eden od njih obiše – z rožnim vencem krog vratu. Še meni se je čudno zdelo. Pa mi zadovoljen pove: „Ljudje in drugi študentje me kar naprej vprašujejo, če sem kristjan postal, ko nosim tale venček krog vratu...“

Če ga še nosi, ne vem. Najbrž ne. Je pa tudi študent z rožnim vencem – in križem – okrog vratu na nek način trosil seme blagovesti... .

PISAL SEM ŽE LANI, kako mi je bivša moja učiteljica poganka prinesla odpustkov s hinduističnega romanja v Puri, pa dišavnih paličic in rož za Marijin oltar. Zadnjič me je na domu prosila: „Father, križ bi rada. Križ z Jezusom. Takega, ki ima Jezusovo truplo in zelo jasen Jezusov trpeči obraz... Tako v srce me gane. V sobi ga bom obesila.“

Verjamem, ker ima že zdaj vse leto v sprejemni sobi obešen katoliški ilustriran koledar. Ko bom šel spet v Kalkuto, ji bom tak križ kupil pri sestrah sv. Pavla.

ČOBI JE UNIVERZITETNA ŠTUDENTKA. Poročena. Mož je diplomiran tehnik, zaposlen na nekem kalkutskem tehnološkem zavodu. Po poroki je hodila k meni na krščanski nauk – rada bi bila krščena. Marija ji je vzor. Laž ji je tuja. Redno je doma prebiral bengalski izvod Hoje za Kristusom, pa ji ga je mož, ki mu vse to ni prav, togotno raztrgal. Rada bi imela rožni venec, pa sem ji rekel, naj počaka, da bo krščena. V omari jo čaka.

PRI SVETEM JANEZU V KALKUTI, kjer sem do letos župnikoval, me je obiskoval neki hindu sanjasi. Ne poklicen, temveč družinski mož, ki pa mu ni bilo treba več služiti si kruh, ker ima dovolj sredstev, da si nadene spokorno rjavkasto haljo in srajco enake barve in se po ves dan predaja izključno branju Vede in petju verskih napevk. Po cele ure sva se pogovarjala o veri in primerjala medsebojna verstva. Na lastno prošnjo in z njegovim denarjem sem mu kupil celotno sv. pismo v bengalščini in Hojo za Kristusom. Zadnja je bila svoj čas in je morda še zdaj med izobraženci izredno priljubljena. Hinduistični reformator Vivekananda jo je visoko cenil in Gandhi menda tudi... .

VIDITE torej, da seme pada, pada... . Bo obrodilo? Bo, če bo padlo na plodno zemljo. Molimo, da bo!

S TOMAŽINOVEGA MISIJONA V ZAMBIJI

Cerkev v Katondwe od zadaj. Prava „katedrala“ . . .

Misijonska hiša v Katondwe. Zgrajena je bila l. 1914.

Pročelje misijonske bolnišnice v Katondwe. Imenuje se Bolnišnica Srca Jezusovega.

P. Tomažin (desno) v pogovoru na vasi. Poleg je hrvaški sobrat, ki ga je obiskal.

ČUDO V PAKISTANU - TARBELA

S. DOMINIKA ŽUŽEK, Pakistan

Po vrnitvi iz počitnic izpod podnožja himalajskih hribov sem se za dva dni ustavila v Rawalpindiju z namenom, da obiščem Tarbela, kjer združeni narodi gradijo največjo zatvornico za Pakistan. Monsignor Jožef Uhač, apostolski internuncij za Pakistan, doma iz Rške, mi je omogočil to vožnjo. Kot diplomat ima diplomatski avto in s tem ni bilo potrebno nobenih dovoljenj in drugih sinosti, ki sicer so, ko človek prestopi v to zelo zavarovano ozemlje. Tudi štiri slovenske družine so tam v službi in mi je monsignor že v Karachiju naročil, da jih na vsak način moram obiskati, če pridem na počitnice na sever.

Še dve drugi sestri sta se pridružili in tako se nas je pet odpeljalo zgodaj zjutraj proti Tarbeli, nekako 60 milj severozapadno od Rawalpindija. Po kratki vožnji se je cesta nenadoma začela izboljševati, dokler nismo zavozili na prvenstveno cesto, ki so jo zgradili Italijani. Cesta je bila očitno prva točka za poskus gradnje Tarbele v tej puščavski divjini, ki se jo kopala v hudi junijski vročini popolnoma nerodovitna in skoraj neobljudena. Po dveh urah vožnje je bilo pred nami prvo mestece, Tarbela. Tudi to je bilo umetno zgrajeno za tiste družine 27 narodov, ki so se priključile temu velikanskemu svetovnemu načrtu. Popolnoma vse enake so, z majhnimi vrtili in centralnim hlajenjem poleti ali ogrevanjem pozimi. Lepa šola in cerkev, zelo moderna, a italijanskega okusa, sta bili v sredini. V francoski restavraciji pa smo naročili kosilo po našem okusu. Bolnica, ki je tudi nastala iz potrebe, ima prvovrstno opremo in specialiste raznih narodnosti. Mestece je bilo torej druga osnovna točka, predno so začeli s pravim načrtom. Tretja točka pa je bila uvoz strojev milijonske vrednosti za izkopavanje, drobenje skal v kose točno izračunane velikosti, dvigalnikov, električnih svetilnikov, ki omogočajo delo 24 ur, ne da bi se za eno minuto ustavilo. V raznih razdaljah so nastavili hišice za prvo pomoč. Tudi šole so morali postaviti, ker v teh učijo Patance, katerim ta zemlja tudi pripada. Rod je nepismen, a ni bilo mogoče odkupiti ozemlja od njih, razen pod pogojem, da zaposlijo vsaj tisoč Patancev pri tem načrtu. To je res čudež, da so uspeli prepričati ta rod, katerim se do sedaj niti Angleži, niti sedanji Pakistanci niso upali približati.

Četrta osnovna točka pa je bil problem reke Indusa. To je starodavna največja reka na svetu, ki je dobo za dobo omogočala rodovitnost predelom skozi katere je tekla. Vendar ima tudi reka isto posebnost kot Azijski narodi, neko brezbržnost in svobodo, ki jo mi težko razumemo. Tako je vedno spreminjala svojo strugo in ustvarjala različne zemeljske plasti. Vsekakor je to problem pri graditvi zatvornice, ki naj bi vzela točno 8 let izračunano do minute. Zagotoviti so morali, da bodo reko in strugo spremenili tako, da se bo ustavila pred zatvornico ravno tam, kjer bo človeški um rekel, da je prav. In s svojimi očmi sem videla ta velikanski uspeh, dosežen komaj po

prvi fazi dveh in pol let. Toda kakšno trdo delo je bilo to, spreminjati naravo, da bo bolj služila sedanjim in bodočim milijonom ljudi!

Deževne padavine so zelo spremenljive. Tudi ogromno monsunske vode (deževna doba traja od julija do septembra) odteče neuporabljene. Tarbela bo zajela vse te vode in reko Indus ter jo bo navajala v kanale, ki bodo šli prav daleč na jug do Sindske puščave, katera se konca s Karachijem ob morju.

Reka Indus ima pet glavnih rokavov. Njen tek je dvakrat tolik kot tek reke Nila v Egiptu, trikrat večji od Tigrisa in Evfrata. Ima toliko vode, da bi mogla naenkrat pokriti celo Francijo za en čevelj.

Zakaj Tarbela? Delitev ozemlja v Indijo in Pakistan je l. 1947 začrtala mejo med obema novima državama ravno preko Indusa, ki so ga začeli razvijati na indijski strani že Angleži. Dve glavni namakovalni sili sta ostali v Indiji. Po delitvi je Indija namenoma začela ustavljati dotok voda v Pakistan, ki je povprečno 80% puščavska pokrajina, tako trda in nerodovitna, da se tudi Angležem ni zdelo ob njihovem času vredno začeti z namakanjem. Pravda med obema deželama se je začela že l. 1954. In kmalu je bilo očitno, da bo nujno za rast in razvijanje obeh dežel in tudi mir med njima, da postane problem mednaroden. Predsednik Ayub Khan je po svojem ustoličenju 1958 sam kmalu ugotovil, da bo nujno in hitro treba narediti neki kompromis za vodo Indusa, ker brez njega puščavski Pakistan ne more živeti, še manj se razvijati. Maja l. 1959 je končno Svetovna banka (World Bank) po dolgih letih pretehtavanja in načrtov začela dajati praktično rešitev in pomoč. Prvo, kar je pomudila, je bila gradnja Mangla zatvornice na reki Jhelum, približno 200 milj južno zapadno od Rāwalpindija. Tudi zatvornico Roh-tas na isti reki nekoliko v drugi smeri so imeli v načrtu. Iz teh dveh bi izpeljali kar največ rokavov in kanalov, ki naj bi odvajale vode v razne smeri čim bolj daleč mogoče. Za svetovno banko bi ta načrt stal 600 milijonov U.S.A. dolarjev. Vendar predsednik Ayub Khan, ko se je posvetoval s svojimi sodelavci, ni bil popolnoma miren glede načrta. Spoznali so, da bi bil za potrebe Pakistana premajhen. Jasno jim je bilo, da bi bila zatvornica, ki bi ustavila reko Indus pred Tarbelo, rešitev, ker bi bil to edini način zajeti vso odvišno vodo Indusa in tudi vso odvišno vodo monsuna. S tem bi kanali šli veliko dalj do Sindske puščave ter jo ozelenili, približno 800 milj daleč na jug. Razlika v dolarjih je pomenila 200 milijonov in to ni bila malenkost za Svetovno banko. Morali so tudi spremeniti načrt in to je vzelo dve leti več, predno so ga končno odobrili in se odločili. Pogodba je osnovana tako, da bodo po desetih letih tri vzhodne reke Beas, Sutlej in Ravi v izključno rabo za Indijo, medtem ko bodo tri zapadne reke Indus, Jhelum in Chenab za izključno rabo Pakistana; izjema bo tek v zgornjem Kashmirju za Indijo. Tarbela tudi ne bi izkoristila vseh voda za namakanje, ampak bi mogla tudi proizvajati dva milijona kilovatov električne sile, ki je nujna za drugi pomembnejši razvoj dežele. Pogodba je bila podpisana v Karachiju meseca septembra 1960. Načrt bo v celoti stal 1.070 milijonov U.S.A. dolarjev.

Do leta 1968 se je vse tiho delalo, mestece cesta, uvažanje materialov in strojev itd. Istega leta, meseca septembra pa je v Tarbeli strašno za-

grmelo in oblaki peska so potovali dve milji naokrog, pripovedujoč prebivalcem, da so se sanje vode začele uresničevati. Zatvornica Tarbele leži med dvema peščenima gorama, ki nudita dve glavni strani za gradnjo. Stroji globoko vrtajo, ker bo najgloblja globina med obema gorama 450 čevljev in dolžina zatvornice dve milji.

Kdo pa vse to dela? Od septembra 1968 je tam uslužbenih 800 družin, velika večina in glavni inženirji so Italijani, potem Francozi, Nemci, Švedi itd. 27 narodnosti skupno sodeluje pri enem največjih načrtov na svetu. Imenujejo ga TJV (Tarbela Joint Venture). Sedaj je zaposleno tudi že 12.000 Pakistancev. Kapital je lani narastel, ker so morali začeti odkupovati zemljo, da bodo izkopavalni stroji mogli dovesti dovolj peska in skal za gradnjo. Za vsak ubogi puščavski grmiček odplačujejo 500 Rupijev, za zemljo pa ogromne vsote. Tudi domači rodovi izkoriščajo priložnost, da drago prodajajo zemljo, ki jim do sedaj ni prinašala nobenega dobička radi nerodovitnosti. A ni drugače mogoče, važen je pesek, tako nujno potreben. Uslužbenci delajo z nečloveško silo: obrazi ogoreni, čeprav vsi nosijo čelade in klobuke za sonce, a s silo, ki je nepremagljiva in ki bo dala življenje in blagostanje milijonom za stoletja v bodočnosti. Načrt mora biti končan leta 1976. Človek se čudi, saj je bilo treba skoraj 15 let pripravljanja in načrtov za tako ogromno podvzetje! Vsi ti delavci res žrtvujejo sebe za človeštvo, saj drugih zanimivosti ali socialnega življenja tam ni. Tukaj so se zbrali največji talenti sveta, s skupnim in jasnim ciljem delujoč v slogi in popolni disciplini in načrtu. Nisem se mogla dovolj načuditi ogromni organizaciji, ki je glava vsega dela. Srce mi je bilo močnejše pri vsaki postojanki, ob kateri smo se ustavili, in ostalo mi je na koncu vprašanje: ali bodo vse te sile končno pomagale tem milijonom priti tudi do Kristusa. Čutila sem, da smo za to odgovorni toliko jaz kot vsak bralec tega članka z našim življenjem, v kateremkoli poklicu ali okoliščinah smo in z našo združenostjo s Cerkvijo.

Gornji zanimivi opis enega svetovnih podvigov za življenjski dvig nerazvitih narodov je naša misijonarka poslala junija meseca lanskega leta. Tedaj se je izpod Himalaje vračala na svoj misijon v Karachi. — V spremnem pismu je pripomnila, da v Tarbeli žive tudi štiri slovenske družine in da je dve od njih tudi obiskala.

11. decembra lanskega leta pa je napovedala, da bo po vsej verjetnosti v naslednjih mesecih morala v Južni Vietnam, češ da jo tam nujno potrebujejo.

In res! 11. marca letošnjega leta prejmemo od nje drobno pisemce s sledečo vsebino:

„Sem na poti v Južni Vietnam. V Bangkoku sem se ustavila malo dlje kot pa je bilo v načrtu. Upam, da bom dospela na cilj nekako v sredi prihodnjega tedna“.

Tako je torej naša bivša pakistanska misijonarka zdaj v krvavem Južnem Vietnamu. Verjetno se bo kmalu srečala s tamkajšnjim misijonarjem Andrejem Majcnom. On sicer deluje v glavnem mestu Saigonu, dočim nam je misijonarka poslala naslov drugega kraja.

V novem okolju želimo misijonski zdravnici s. Tereziji Žužek obilo bežje pomoči in varstva angelov varuhov.

BARAGA NA OLTAR!

Baragov dan v Michiganu

INTERVJU s p. Zormanom, urednikom lista „Ave Maria“ iz Lemonta (12)
(Iz Družine, Ljubljana 1971, šte. 22)

Zakaj je bilo letos zborovanje Baragove zveze v L'Anseu?

Baragova zveza v Ameriki je obhajala letos 23. Baragov dan v L'Anseu, ker je mesto L'Anse letos obhajalo stoletnico obstoja. Na tem kraju je bilo naselje že prej, a kraj je postal pomemben, ko so leto 1871 tam speljali železnico. Prvi katoliški duhovnik, ki je obiskal L'Anse, je bil jezuit p. René Menard. Leta 1660 je tu srečal skupino Indijancev, ki so prišli v zaliv ob vzhodnem delu polotoka Keveenuau prezimovat.

Božji služabnik Friderik Baraga je prišel na to področje 24. oktobra 1843. Misijone je ustanovil na zahodnem delu zaliva, da ni motil metodističnega misijona na vzhodnem delu. Naslednjih deset let je poučeval in krstil 292 oseb, med njimi tudi indijanskega poglavarja Edwarda Assinsa; po njem se danes imenuje kraj Baragovega misijona, ki leži ob obali severno od današnjega L'Ansea. Na kraju, kjer je stala Baragova cerkev, stoji danes Baragov spomenik. Od prvotnih stavb Baragovega misijona stoji še šola, ki jo je zgradil Baraga sam. Pozneje, verjetno 1922, so šolo ometali. Zaradi bojevite skupine Indijancev je sedaj v nevarnosti, do bo postala zanemarjena in bo propadla. Prebivalci L'Ansea so ponosni, da je zgodovina kraja povezana z Barago.

Kdo se je udeležil Baragovega dne?

Največ je bilo domačinov – okoli 400. K zborovanju je prišlo 25 duhovnikov iz škofije Marquette. En duhovnik je prišel iz Ontaria (Kanada). Kanadske Slovence je zastopal lazarist Tone Zrnc, župnik fare Marije Pomagaj v Torontu. Iz Lemonta sem prišel jaz v prvi vrsti kot urednik mesečnika Ave Maria, ki redno obvešča ameriške Slovence o delu za Baragovo zadevo. Iz Marquette sta prišla dva cerkvena pevska zbora: zbor stolnice sv. Petra, kjer je Baraga pokopan, in zbor episkopalne cerkve sv. Pavla. Zbora sta med mašo skupno pela. Posebno pozornost je vzbujala skupina kakih 16 Indijancev v svojih indijanskih oblekah.

Kakšen je bil program zborovanja?

Najprej je bila maša. Z marquetteškim škofom Salatko so somaševali msgr. Franc Scheringer, predsednik Baragove zveze; p. James Wolf, kapucin, glavni postulator za Baragovo zadevo; g. Tone Zrnc CM in frančiškan Fortunat Zorman iz Lemonta. Pred pridigo sta zbora zapela v očip-

vejskem jeziku pesem Pridi, Sveti Duh. Ta pesem izhaja še iz Baragovih časov. Pridigal je Tone Zrnec. Govoril je o Baragovi vlogi v pokoncilski dobi.

Takoj po maši je bil v cerkvi občni zbor Baragove zveze. Potekal je po običajnem redu. Omenim naj le dve zadevi, ki sta posebno zanimivi. Izvolili so dosedanji odbor tudi za novo poslovno dobo. Predsednik msgr. Franc Scheringer, blagajnik Thomas Ruppe, tajnik Howard Brown.

V navadi je, da za podpredsednika izvolijo župnika fare, kjer bo naslednje leto Baragov dan. Prihodnje leto (letos, 1972. — op. ur.) bo Baragov dan v Manistiqueu, ko bodo obhajali 140-letnico Baragovega prihoda v ta kraj. Tam je župnik F. Scheringer; zato so za podpredsednika izvolili njegovega kaplana.

Bernard Lambert, pisec Baragovega življenjepisa Sheperd of Wilderness, je opisal svoje globoke vtise s potovanja po Baragovi rojstni domovini Sloveniji.

Škof Salatka je z navdušenjem opisoval svoja doživetja ob srečanju s Slovenci med slovesnostmi posvetitve slovenske kapele v Washingtonu.

Kaj se vam zdi, ali je Baragov dan uspel?

Če je glavni namen Baragovega dne poživljanje Baragove zadeve, lahko rečemo, da je uspel. K temu je pripomoglo petje, posebno pesem v očipvejskem jeziku, pridiga Toneta Zrneca je bila sodobna in praktična. Videti je bilo, da so se vsi, ki so pripravljali Baragov dan, trudili, da bo obhajanje tega dne uspelo. Škof Salatka je navduševal navzoče z mislijo, da Baragovo zadevo podpirajo Slovenci po vsem svetu.

Kako je napredoval postopek za Baragovo zadevo?

Na kratko bi dejal, da je v postopku za Baragovo zadevo še veliko dela. Postulator p. James Wolf je objavil v vabilu na Baragov dan, da je pripravljenih nad tisoč dokumentov, ki potrjujejo Baragovo junaško delo in kreposti. Sedaj pripravljajo gradivo, ki mora spremljati škofovo prošnjo na papeško kongregacijo v Rimu, da se sme odpreti delo škofijskega sodišča. To je važna stopnja v postopku za Baragovo beatifikacijo.

Kaj bi lahko Slovenci še naredili za Baragovo zadevo?

Poleg molitve in denarne podpore se mi zdi posebno važno, da Baraga bolje spoznamo v njegovem delu za Indijance. Sodobno rečeno: v njegovem praktičnem reševanju rasnega vprašanja. Lahko rečemo, da je Baraga za Indijance isto, kot sta sv. Ciril in Metod za Slovane: vzgajal jih je tudi v kulturnem življenju, napisal slovnico, sestavil slovar, branil njihove pravice pri zastopnikih federalne vlade, posredoval, da so se pogodbe z Indijanci pravično izvajale; skratka — boril se je za temeljne pravice Indijancev.

PO MISIJONSKEM SVETU

Pozdrav mohamedancem je poslal pater Cuq iz družbe Belih očetov po vatikanskem radiu. Bilo je to ob koncu mohamedanskega posta ramadana. V nagovoru se zavzema za bratsko ljubezen med kristjani in mohamedanci. On je namreč voditelj islamskega oddelka v tajništvu za nekristjane. Trdi, da je sodelovanje med obema skupinama na mnogih krajih in na mnogih področjih možno. „Prav gotovo bi bilo manj solzá in prelivanja krvi, manj revščine in trpljenja v Palestini, med begunci v Pakistanu in po Indiji, če bi si muslimani in kristjani podali roke, se bolj povezali in se skupno zavzeli za brambo človeških pravic.“

Bodočnost Afrike je plastično naslikal anglikanski duhovnik Baret, strokovnjak za afriška vprašanja. Sestavil je svetovni krščanski priročnik. Zbral je veliko zanimivih podatkov o rasti krščanstva v Afriki. Pravi, da bo leta 2000 v Afriki 350 milijonov kristjanov (to bo 46 odstotkov vsega prebivalstva). Od teh jih bo 175 milijonov katoličanov, 10 milijonov pa protestantov. To pomeni, da bosta obe veroizpovedi imeli štirikrat toliko vernikov kot danes.

Knobleharjev misijon Sudan je dolga leta trpel: mohamedanski sever je zatiral črnski jug. Ljudje, zlasti katoličani, so zbežali v tujino: še danes

se stotisoči potikajo po begunskih taboriščih. Novembra lani pa se je le premaknilo. Sudanska vlada je navezala stike z Vatikanom in letos bo odprla poslaništvo pri sv. sedežu. Ob-

Arabec pri prebiranju svojega molka

Ijubljajo avtonomijo črnskemu jugu; že so dali potrebno dovoljenje tudi za vstop novih misijonarjev. Prvi so prišli indijski jezuitje, pet po številu. Vse kaže, da bo ta odjuga obnovila starodavni misijon ob Nilu, za katerega je toliko žrtvoval naš Knoblehar s svojimi sodelavci. Če se bo res zgodilo, kar vlada obljublja in želi, da se bodo namreč vrnili begunci, potem je za Sudan morda prešla težka, moreča doba, kot je že prešla za Biafro.

Se Kitajska odpira? To vprašanje zanima vsakega misijonskega prijatelja, ko časopisje piše o obisku Nixona na Kitajskem. Že lani je bila sredi Pekinga v cerkvi Device Marije maša, ki jo je opravil generalni vikar Wang Ki Ting in se je udeležila italijanska delegacija „za kulturne stike s Kitajsko“. Časopisna agencija KIPA je poročala, da je med 121 jezuiti, ki so še na Kitajskem, en škof, 80 duhovnikov in 40 bratov. Tudi pripadniki drugih redov so še vedno na Kitajskem. Gotovo je tam čez 100 lazarištov, a o njih ni točnih podatkov. Mnogi so še vedno v ječi. Morda bodo razgovori, izmenjave misli, večja odprtost počasi odprli tudi misijonarjem spet vrata nazaj - v rdečo Kitajsko. Prvi korak bo pač to, da bo dana možnost delovanja kitajskim duhovnikom, katerim je bilo dušnopastirsko delo zlasti po „kulturni revoluciji“ onemogočeno. Nihče pa ne ve, kako živi in deluje podtalna cerkev, ki gotovo upa na boljše dni.

Indija ne dovoli več vstopa tujim misijonarjem; a Cerkev tam vendarle napreduje. Domačih poklicev je ponekod zelo veliko. In razveseljivo je to, da zadnje statistike ugotavljajo, kako se nedeljske maše redno udeležuje 75 odstotkov vernikov.

Tudi v Severnem Vietnamu Cerkev živi. V zadnjih osmih letih je bilo po-

svečenih okoli sto novih duhovnikov, tako je zdaj tam 340 duhovnikov in 21 škofov. In upati je, da se bodo odnosi med Vatikanom in Severnim Vietnamom izboljšali. Poleg tega pa je tudi upati, da se bo ustavilo prelivanje krvi. V to so v zadnjem času vlado pozvali vsi severnoameriški škofje, ki ugotavljajo, da poseg ZDA v vietnamske domače zadeve ni rodil zaželenege uspeha, da je čas, da se nesmiselno prelivanje krvi jenja. Seveda škofje niso povedali, koliko cerkva in katoliških ustanov po Severnem Vietnamu so porušile bombe ameriških bombnikov...

Škof iz Toga v Sloveniji. To pač ni več novost. Kajti škof Hanrion je v Slovenijo prišel že tretjič - prosit misijonarjev. Prvič je dobil p. Huga Deljčnjaka ofm. potem je odšel tja njegov sobrat frančiškan p. Evgen Ketiš. Škof upa, da tudi njegov tretji obisk ne bo brez uspeha. Njegova škofija šteje 30 tisoč duš, med njimi je 6 tisoč katoličanov; ima pa le 17 duhovnikov, ki jim pomaga 23 redovnikov in 28 misijonskih sester.

Iz Mozambika so v protest proti vladni kolonialni politiki odšli beli očetje, kot smo že poročali. Kapucini pa so od svojega generala dobili zasebno pismo, ki prizna, da morajo spoštovati odločitve belih očetov in razloge zanje; a prosi svoje sobrate, naj v Mozambiku ostanejo in se posvete revežem ter skušajo z njimi ustvarjati eno družino nebeškega Očeta.

Joga v semenišču je nekaj nenavadnega, a za Indijo docela razumljiva stvar. V semenišču sv. Tomaža v Kerali se bogoslovci vadijo v jogi, seveda s krščansko duhovnostjo. Saj je že davno tega benediktinec Déchanet odkril koristnost joga-tehnike za krščansko meditacijo in duhovno zaglabljanje.

ŽIVI OGENJ NAD APOSTOLI

Henri Ghéon – Misterij v 12 slikah – Poslovenil Janez Zupančič

SEDMA SLIKA

Igrski vodja: Ko je bil že deseti dan, so njih prošnje dosegle vrhunc.

Apostoli (v obednici): Pridi! Pridi! Pridi!

Igrski vodja: Njih pričakovanje je silno.

Apostoli: Pridi!

Igrski vodja: In njih ničevost pred Bogom je popolna. (Premor.) ...

Zbor B: O žalosti!

Zbor C: O slabosti!

Zbor A: O ubogi ljudje!

Ves zbor: Ljudje... Ljudje... Ljudje... Usmili se ljudi, o Gospod! (Premor.)

Igrski vodja: Ječala je zemlja v okovih in nebo ni slišalo.

Zbor B: Nebo je ostalo tiho.

Zbor C: Zemlja je ostala gluha.

Igrski vodja: Mir pred viharjem.

Zbor B: Mir pred Janezovim krstom.

Igrski vodja: Mir pred Gospodovo smrtjo.

Zbor C: Mir pred Oznanjenjem Marijinim.

Igrski vodja: Mir pred praznino, pred pričakovanjem, pred pričetkom.

Mir, preden je Sveti Duh priplul nad vode, ko še ni bilo ničesar ustvarjenega. (Dolg premor.)

Tedaj...

Ves zbor: Tedaj...

Igrski vodja: Je nenadoma nastal vrtinec peska na robu puščave,

kakor da bi oblak rodil ogromnega bika,

kakor da bi se nebo odprlo pod trumo angelov.

Zbori A, B, C: Na nas, na nas, o Gospod –

Igrski vodja: – si se srdil.

Zbori A, B, C: Na nas, Gospod –

Igrski vodja: – si metal strele.

Zbori A, B, C: Vihar! Vihar!

Igrski vodja: V viharju si čistil zemljo in vode in izganjal narod iz domov.

In videti je bilo, kakor da je njegov vrtinec

obstal nad obednico.

Ljudje pa so klicali:

Ves zbor: Reši nas, o Gospod! Izgubljeni smo!

Igrski vodja: V tem trenutku je ves narod čutil v srcu éudež.

(Ves zbor vstane, zbori A, B, C hite na stopnice in zavzamejo v močnem hrušču srednjo pozornico. Hrup odrezano preneha.)

Potem je nastala tišina, da bi bilo mogoče slišati Smrt, kako brusi koso.

Prestrašeno ljudstvo je molče padlo na obraz.

(Zbori A, B, C se vržejo na tla, učenci in žene pa pomirjeni pogledajo kvišku. Premor. Nato milo in jasno.)

V zatišju obednice so se nad glavami apostolov prikazali v obliki jezikov dolgi in mirni plameni.

Njih oči so jih videle prihajati, toda blišč jih ni prevzel.

Prišli so nadnje, šli so vanje – toda ogenj jim ni škodil.

Marija pa je spoznala božjega Goloba...

In krhke glinaste posode so se do vrha napolnile

z darovi Strahu božjega, z darovi Modrosti, Umnosti, Moči in Svéta. Vsem sedmerim darovom pa je bilo eno skupno ime:

Ljubezen!

Apostoli (v obednici): Ljubezen!

Igrski vodja: Ljubezen, ki prehaja od Očeta na Sina, od Sina na Očeta in ki je potrjena po Sv. Duhu, lije na nas, grešnike.

Ves zbor (zelo mirno): Ljubezen! Ljubezen! Ljubezen!

(Od daleč se zasliši silno mehko
Veni Sancte Spiritus. – Premor.)

Igrski vodja: Goreči plameni so naposled izginili, ogenj božje Ljubezni pa je napolnil srca apostolov.

Žarel in plapolal je in nove jezike so po njem govorili.

Samo ero željo so imeli: Da bi po njih prišel tudi v druge.

(Premor.)

Pred njimi so bili Rimljani in Judje, Libijci in Arabci, Parti, Medi, Sciti, Elamljani, Krečani

in vsak jih je slišal v svojem jeziku govoriti:

Pijani od ognja so poskakovali in so govorili vsem.

OSMA SLIKA

(Dvanajsteri apostoli razmaknejo zastor in prikažejo se spretni, odločni, veseli, močni; mahajo z rokami, opotekajo se in kričijo. Za njimi Marija negibna širi roke.)

Apostoli: Bratje! – Adelfoi! – Fratres! itd., itd. ... (Isto besedo še hebrejsko, aramejsko, arabsko, v vseh jezikih.)

Kristus je poslal svojega Duha. Christus... Christós (prav tako kot prej.)

Renovabit faciem terrae... – Prenovil je obličje zemlje!

Audite... – Poslušajte!

Bratje! – Adelfói! – Fratres... (Prav tako kot prej.)

Zbor B: Kaj so ti možje pijani?

Zbor C: Kaj prihajajo iz Babilona? Kje so se naučili toliko jezikov?

Zbor B: Kaj niso Hebrejci?

Zbor C: Kako to, da jih razumemo vsi?

Igrski vodja: Spoznajte svojo zmoto. Babilon je bil uničen,

zastonj se bo trudil vladar sveta, da bi pozidal njegove zidove. Niso se ti možje napili vina in samo en jezik govore. Razumejo pa jih vsi narodi, ker je to vseobsegajoči jezik ljubezni. (Premor.)

Zbor B: Slabotni so bili.

Igrski vodja: Sedaj pa so močni.

Zbor C: Nevedni so bili.

Igrski vodja: Sedaj pa so učeni.

Zbor B: Bojazljivi so bili.

Igrski vodja: Sedaj pa jih ne strašita ne trpljenje ne smrt.

Zbor C: Ali bodo ti obnovili izraelsko kraljestvo?

Igrski vodja: Razširili bodo kraljestvo Kristusovo in oblast njegove Cerkve po vsem svetu.

Peter (močno): Vsi vi, ki me poslušate: novo vino, ki so ga ti ljudje pili, je vino Svetega Duha, ki je napolnilo preroke.

Tako se je spolnilo, kar je bilo povedano po preroku Joelu:

„Tisti čas bom izlil svojega Duha na vse človeštvo, na svoje služabnike in služabnice, da bi povsod pričevali...“

O Judje! Spoznali ste Jezusa Nazarečana, ki ga je Bog spričal pred vami z znamenji in čudeži – pa ste ga križali.

Bog pa ga je oprostil bolečin smrti, kakor je napovedal že prerok David:

„Svojemu svetniku ne boš dal trohneti.“

Bog ga je zbudil od smrti in videli smo ga med seboj.

Šel je v nebesa in na desnico Boga Očeta,

njegovo besedo pa oznanjamo mi.

(Premor.)

Tisti, ki bodo vanj verovali, bodo zveličani.

Verujete vanj?

Vsi apostoli: Verujete vanj? – Ali verujete?

Zbori A, B, C: Govorite! Govorite!

Kaj naj storimo?

Peter: Spokorite se in boste krščeni. Prejeli boste in jedli od telesa Kristusovega in potrjeni boste po Svetem Duhu, tako da boste vi in vaši bratje ljubili Boga.

Drugi apostoli: Spokorite se in boste krščeni. Prejeli boste in jedli od telesa Kristusovega in potrjeni boste po Svetem Duhu, tako da boste vi in vaši bratje ljubili Boga.

Zbori A, B, C: To je vse?

Peter in apostoli: Vse!

Zbori A, B, C: Amen. (Padejo na obraz.)

Peter (sklonjen proti njim): To vam govorim, kakor bi vam govoril On, odslej sem namreč jaz na njegovem mestu:

Njegova obljuba bo veljala za vas in vaše potomce

in za vse tiste številne v prihodnosti, ki jih bo poklical Bog, naš Gospod.

Eno samo telo bomo – to bo Cerkev,

ta pa bo telo Kristusovo.

Apostoli, učenci, žene: Samo eno telo bomo.

Zbor A, B, C: To bo Cerkev.

Ves zbor: Ta pa bo telo Kristusovo.

(Premor.)

Igrski vodja: Prvi dan jih je bilo tri tisoč krščenih...

(Peter in apostoli gredo med klečečo množico, odpuščajo grehe, krščujejo, polagajo roke. Medtem pa pesem slave napolni prostor.)

Da potrdijo svojo moč, so apostoli storili mnogo čudežev: V pomanjkanju so živeli skupaj, samo darove Gospodove so imeli: vero in usmiljenje

in moč; spreobračali so, ozdravljali in hude duhove izganjali.

V vsem so bili podobni Učeniku, samo trpljenje in mučeniška smrt jih je še ločila. Dosegli pa so tudi to.

(Bo še.)

ROJAKI! DARUJTE ZA SLOVENSKE MISIJONARJE!

Zdaj jih štejemo že 85... Vsi so potrebni in željni naše pomoči! Večina jih deluje med nerazvitimi narodi; misijonarji jim morajo biti ne le Kristonosci, ampak tudi kruhonosci. „Vsem sem postal vse, da bi vse pridobil za Kristus!“ Tako po sv. Pavlu tudi misijonarji ne le govore, ampak delajo...

naši misijonarji pišejo

AFRIKA

Skoraj bo 40 let, kar deluje v Zairi (bivši belgijski Kongo) lazaristovski brat MARCEL KERŠEVAN CM, rodni brat tamkajšnjega misijonarja, mlajšega Karla Kerševana CM, ki je zaradi slabotnega zdravja moral v Evropo in je prej takorekoč za oba pisaril iz Afrike. Odkar njega ni več tam, se nam je oglasil brat Marcel sam, iz kraja Irebu, oktobra lani. Zahvaljuje se za pošiljanje Katoliških misijonov. Pravi, da prejema tudi druge slovenske revije: Božjo besedo iz Toronta, iz domovine pa Družino in Ognjišče. Prav lepo pozdravi vse misijonske prijatelje.

Na oddihu v Italiji se mudi naš beneški misijonar o. LOVRO OŠNJAK, ki se bo skoraj spet vrnil v Afriko. 17. februarja letos nam je pisal zanimivo pismo, iz katerega razberemo v glavnih potezah njegovo dozdanje delovanje v afriškem misijonu, pa tudi že podobo o delokrogu, ki ga čaka ob povratku tja:

„Junija 1967 so me poklicali iz škofije Nampula v Mozambiku v škofijo Beira, da bom tam začel s srednjo šolo s štirimi letniki za podoče diplomirane profesorje-katehiste.

Ni šlo brez težav, a po štirih letih sem doživel veselje, da je iz šole izšlo 22 diplomiranih, od vlade priznanih profesorjev-katehistov, ki že delujejo vsak na svojem misijonu.

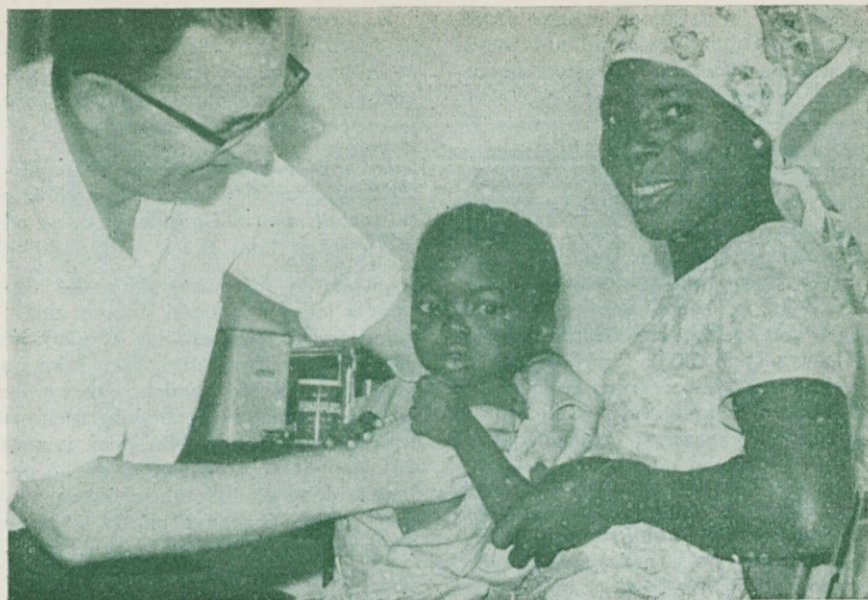
Ko je bila zadeva s šolo dobro upejlana in utrjena, me je škof julija 1970 imenoval za župnika blizu šole v okolici mesta Beira. S tem so se začele nove težave in nove skrbi zame.

To je župnija, ki šteje 20 tisoč duš z vsemi problemi predmestnih župnij. Veinoma so naseljenci iz notranjosti dežele, ki so prišli s trebuhom za kruhom. Nekaj je pa tudi katoliških priseljencev iz Evrope, ki pa le malo žive po veri; nekaj sto je katoliških Indijcev, poleg nekaterih Kitajcev in pripadnikov drugih narodnosti in ras.

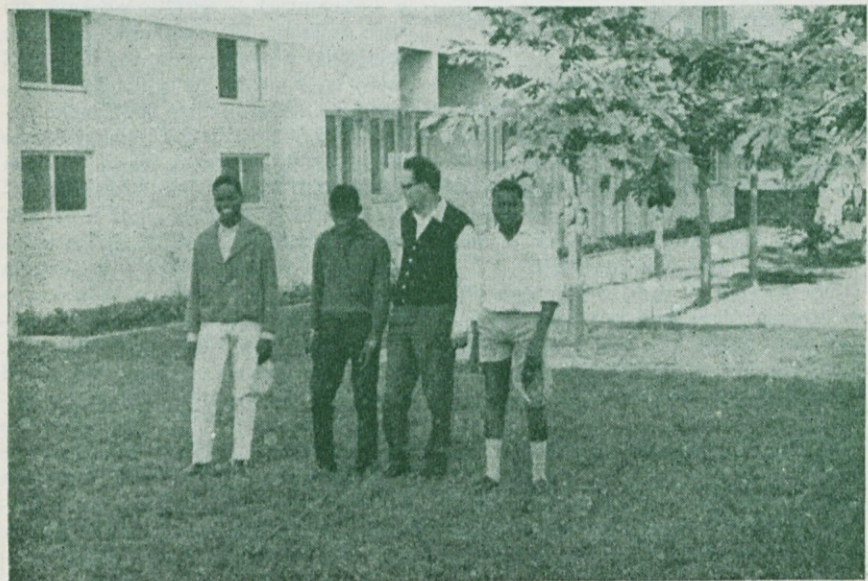
Največji problem so kajpada črnci, ki žive v veliki revščini. Mnogi so katoličani, ki so bili krščeni na misijonskih postajah v notranjosti dežele. zvečine pa so še pogani. Pa je med njimi tudi nekaj muslimanov in protestantov.

Moja skrb je, kako povezati katoličane in kako pridobiti nekatoličane. Pri tem je težava zase njihova nestalnost. Vzdržujem ljudsko šolo s 450 šolarji in 8 učitelji. Organiziral sem tudi katehumenat za odrasle in njihove otroke. Pri tem mi pomagajo nekateri dobri evropski naseljenci.

Med prebivalstvom je vedno večje nezadovoljstvo s socialnim stanjem, zlasti še, ker žive ljudje v neposredni bližini razvajenega meščanstva in občutijo veliko razliko v življenjski ravni. Cerkev bo tu morala nekaj ukreniti.

Naš beneški rojak o. Lovro Ošnjak ni le misijonar, ampak kar kos zdravnika. Seveda: sila kola lomi. . . Spodnja slika: misijonar med študenti kateh. šole.

Zelo rad bi ustanovil nekako društvo za moralni dvig žene; potreboval bi zato posebno hišo s prostori za različne panoge: šivanje, otroško skrbstvo, kuharski tečaji in strojepisje. Za to bi potreboval kakih 10 milijonov italijanskih lir. S tem denarjem bi lahko stavbo pozidal in jo s potrebnim opremil. Prvi večji znesek v ta namen je dar, ki ste mi ga obljubili iz sklada za slovenske misijonarje. Ostalo menim dobiti od raznih ustanov v pomoč Tretjemu svetu. Tako mislim, da bom s podvzetjem lahko začel takoj po vrnitvi v Afriko. Iskreno se zahvalim Slovencem v emigraciji za ta dar in se lepo še za naprej priporočim.“

Iz Ugande nam je pisal misijonar Fr. RINK; tu objavljamo eno njegovo pismo v faksimilu, da se bodo misijonski prijatelji malo „pozabavali“ z njegovo slovenščino, ki se je je kot otrok naučil pri materi - Slovenki. Naslednje pismo pa je pisano 10. januarja letos. V njem sporoča, da je prejel denar, ki smo mu ga poslali. Takole piše:

„Prejel sem vaše pismo z dne 24. novembra 1971 s čekom za 281.60 dolarjev. Vesel sem ga bil in sem vse prebral. Potem sem šel obiskat s. Silvo (Žužek) in je bila tudi vesela pisma. Ne vem, kako naj po slovensko zapišem ‚bohloněj‘! Mislim, da si moje veselje lahko predstavljate.

Včeraj sem se vrnil z misijona blizu Konga. Tam sem prej deloval sedem let. Ostal sem pri ljudeh tega misijona skoraj mesec dni. Zelo so bili veseli, da sem se vsaj za nekaj časa vrnil k njim.

V Rimu imam sorodnico, sestro Lupanja, ki je uršulinka na via Nomentana. Ko je šel moj sobrat od tu tja, jo je na mojo prošnjo obiskal. Ta sestra mu je veliko povedala o drugih mojih sorodnikih. Vsi so zdravi.

S. Silva mi je rekla, da me bo učila pravilne slovenščine, da ne bom še bolj pozabil na jezik. Ko z njo govorim, stalno mešam izraze tukajšnje govorice. Lepo vas pozdravljam!“

Od s. SILVE ŽUŽEK, iz družbe Misijonskih sester zdravnic imamo kar tri pisma, vse iz Ugande. Prvo je od 27. oktobra lani. Piše:

„Kako je pri nas v Ugandi? Januarja letos smo imeli državni udar; zamenjali so predsednika. Prejšnji se je zatekel v Tanzanijo, kjer čaka na vrnitev... Nihče pa dobro ne ve, če bo zares uspel in če bi bila njegova vrnitev za deželo dobra. Zdaj imamo vojaško vladu, ki zatrjuje, da bo oblast izročila civilistom, brž ko se razmere uredi. Bojim se pa, da to še ne bo tako kmalu! Preveč je še nestalnosti v deželi, preveč plemenskih sporov in razlik.

Upam, da vam je moja sestra Janja že poslala svoj novi naslov iz Etiopije (Abesinije). Trenutno se tam uči jezik amharic, ki je nekoliko podoben arabščini. Abeceda ima čez 200 črk! Tečaj bo končala verjetno decembra, potem bo odšla na našo misijonsko postajo ATAT, ki je od Addis Abebe kakih 160 kilometrov. To je misijon v zelo primitivnem delu Abesinije. Živi tam okrog milijon ljudi brez sleherne zdravniške oskrbe. Ko je ustanoviteljica naše družbe m. Angela Dengel pred leti obiskala to pokrajino in videla, kako so tamkajšnji ljudje zapuščeni, je škofu tam obljubila, da mu bo poslala naše sestre. Pred tremi leti smo tam res začele v popravljenem semenišču, kjer so naše sestre uredile majhno bolnišnico s 15 posteljami. Zdaj ima bolnišnica že 50 postelj. Sestre pišejo, da se prisotnost te ustanove v deželi že pozna. Otroke naše sestre stalno cepijo proti nalezljivim boleznim; zato se je o-

Nov. 7th

Dragi Fr. Lencek,

Naveem che bos zastopo moya pecma. Sday ye skare decet lete wod ka pecem oh Slovensku. Vesh de nisim vocel za pecet Slovensku, vest sem slishu mater ka ye govorela Slovensku, pa sem pecew bocede ka ye mater govorela. Mater ye pa umrla tre lete nazay pa zday nabeden veh Slovensku wod emoya brater na sestra wa Amerika.

Ka sem pershew tle Africa decet lete nazay (1960) sem sho obyesket moye zlahte w'Yugoslavia. Sem bew tam decet dne - sem sho obyeskat onserot. Zlahte zveya Ljublana. Ye blu pro lepew tam. Za tre lete bom sho nazay.

Tle, Africa delama ohsak dan. Sestra (Sr. Sylvia) dela w'spatel - sem noh vidla ochere. Ye me povedla de se noh pecala.

Na veem che bos zastopow moye pecma. Slabu pecem. Che bos zastopow bom vech pecew druhkrat.

Zbogom,

Dr. Rink

To je faksimil pisma, ki nam ga je napisal afriški misijonar Rink; z objavo želimo pokazati, da misijonar še ni čisto pozabil materinščine.

troška umrljivost občutno znižala. Hvala Bogu! Pa saj vam bo Janja sama pisala, brž ko bo utegnila.“

Pismo z dne 6. novembra 1971:

„V naši bolničarski šoli se študentke 3. letnika pripravljajo na zadnji državni izpit, ki bo ta četrtek. Vsa leta prej so morale v 360 km oddaljeno prestolnico Kampalo; letos no nam pa prvič dovolili, da smejo opraviti izpit tu pri nas pred državno komisijo. Tako upamo uspeti: Ugandi bomo dale spet 17 novih bolničark, ki so tako zares potrebne. Pred tedni smo imele vstopne izpite. Prišlo je nad 100 deklet. A jih lahko sprejmemo največ 20, ker je naša bolnišnica premajhna za več študentk. Vse se tako želje izobraziti in hudo nam je, da jih moramo zavrniti. Nove gojenke bodo s šolo začele februarja.

Prihodnje leto bom decembra šla na šestmesečni dopust v ZDA. Kako bom potovala, še ne vem; a prav gotovo se bom oglasila pri mami v Argentini. Vesela bom, da mi sporočite, če morda želite od mene kakšno predavanje. Naša prednica ima vrsto lepih diapozitivov in mi jih bo rada posodila. Rada bom šla med naše ljudi

in jim govorila o misijonih.“

Z navdušenjem sprejemamo to veselo misijonsko novico, da bomo imeli v svoji sredi misijonarko, od katere smo se pred nekaj leti v Buenos Airesu poslovili. Še preveč možnosti za misijonski stik z rojaki bo imela! Dobrodošla že vnaprej!

Iz pismo z dne 27. januarja letos:

„Č. g. Rink mi je prinesel vaše pismo; rada sem ga prebrala. Včeraj mi je rekel, da vam bo spet pisal. Prihodnji teden pride k nam o. Jože Kokalj DJ iz Zambije v obisk za nekaj dni; potuje v Slovenijo. Rada bom prišla na letališče v Kampalo, ker imam tako opravke tam, in ga bom počakala. Upam, da bom pridobila v to tudi vse tri naše misijonarje oo. Rinka, Zagorca in Keefeja. Prav zanimiv sestanek bo: kar pet misijonarjev naše krvi skupaj! Od tu bo odletel v Etiopijo, kjer ob obiskal Janjo. Nato bo letel v Rim, kjer bo poiskal moja brata duhovnika Romana in Ivana. Potem pa v Slovenijo. O. Kokalj je odličen dinamičen, požrtvovalen, voditelj svojega ljudstva in videc. Sijajno se zna prilagoditi sedanjim razmeram, obenem pa misli naprej.“

MISIJONSKI DAROVI

(Darovi iz Argentine so v novih pesih.)

TISKOVNI SKLAD KM

Združene države (v dolarjih): Justina Holozan, 7; Mary Hočevar, 5.25; Marjan Merala, 1. **Kanada**: Lucija Cvek, Montreal, 10 dolarjev. **Avstralija**: ga. Čarga, Beverly, 4 dolarje; ga. F. Mukavec, 2; S. Frank, 2. **Avstrija**: s. Daroslava Škulj, Graz, 100 šilingov.

ZA MISIJONSKI ZAVOD

Dobrotniki s Koroške, 100 šilingov; N. N., Buenos Aires, 90 pesov; Veronika Dičeko, Toronto, Kanada, 50 dolarjev; ga. in g. Ludvik Burger, New

York, 100 dolarjev; skavti (rowers) župnije Brezmadežne v Torontu, Kanada, 50 dolarjev; g. Širca, Luján, Argentina, 200 pesov; č.g. Milan Kopušar, ZDA, 2 dolarja.

ZA SKLAD SLOV. MISIJONARJEV

Koroški rojaki v akciji sv. Treh kraljev, 4.030 dolarjev. **Kanada** (v dolarjih): F. Dimnik, Lethbridge, 5; Jože Mejač CM, Winnipeg, 4. **Argentina**: prof. Franc Novak, Cinco Saltos, 200 pesov; Pavel Božnar, Mendoza, 100; N. N., Villa Madero, 30; Jože Draksler, 10; več oseb v dobre namene po č.g. Stanku Skvarči, 95; č.g. Stan'ko Skvarča, Luján, 400.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih dru^žb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1972: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 20,00 pesov, podporna 50,00, dosmrtna 200,00. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF, v Angliji 1 ¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolice: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Irska: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101.

Vrabc Franc, Baraga House, 19 A'Beckett St., KEW, Vic.

ZA MISIJONE

Gorica: N. N. za bogoslovca, ki bi šel v misijone, 300.000 lir. **Argentina:** Andrej Bole, Slov. vas, 5 pesov; Janez Drajzibner, Bariloche, 18; Roza Ivančič, 30 pesov. **Venezuela:** Maks Sodja, 16 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Franca Buha CM, na Madagaskarju, N. N., Slovenska vas, 50 pesov; č.g. Stanko Skvarča, Luján v Argentini, 8,84; Jakob Sušnik, Slov. vas, 30; Edvard Širca, Luján, 1000.

Za Petra Opeka na Madagaskarju,

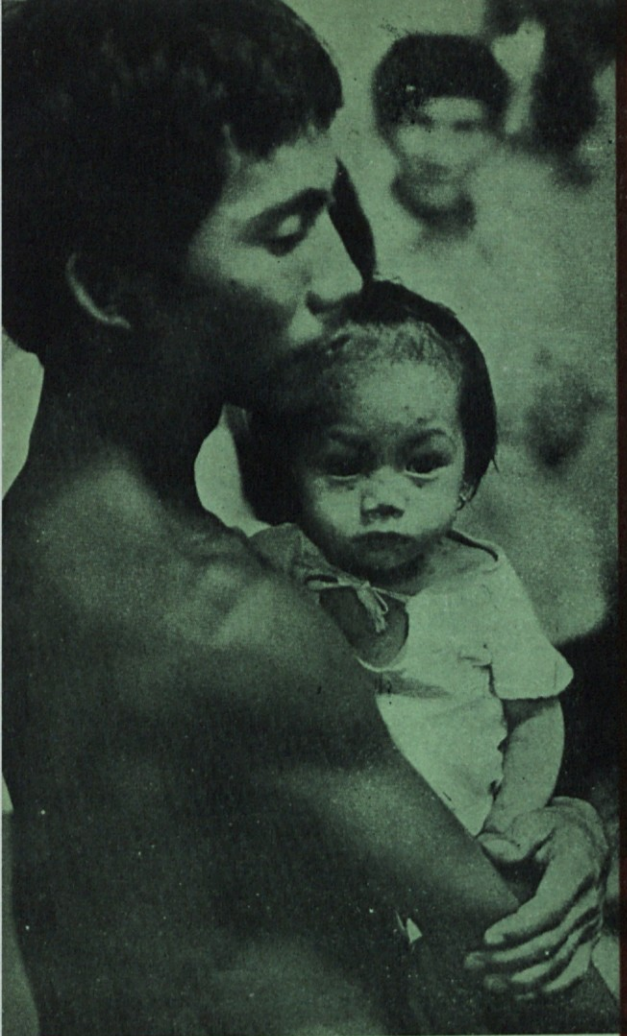
Neimenovana gospa, S. Justo, za lačne otroke, 50 pesov; Gerkmanove hčerkice od odpovedi sladoledu na počitnicah ob morju, 20; namesto rož na grob pokojne tete, njegova mama, 10. Vsi so iz Argentine.

Za o. Stanka Poderžaja DJ, v Indiji: Franc Vrabc, Avstralija, za lačne v Indiji, 23 dolarjev.

Za Ivana štanta CM, na Madagaskarju: v spomin pokojne sestre Marije Ilija, njena sestra Rozka iz Venezuele, 50 dolarjev.

VSEM TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

PROSIMO, PORAVNAJTE NAROČNINO!

„Lačen sem bil in ste mi dali jesti.“

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires

